

A. Č.:

Žalnica.

Dokaj velikih dogodkov ste že doživeli, ljubi prijatelji »Angelčka«, četudi vam cvete še pomlad življenja. Zadela vas je občutna šiba strašne svetovne vojne. Po meglenih in mrkljih dneh stradanja, žalosti in bolesti je zasijalo svetlo solnce, ki je obetalo boljše čase. Oddehnili smo se. Dočakali smo rojstni dan nove domovine: prišli smo pod streho domače države Jugoslavije. Skupni domovini Srbov, Hrvatov in Slovencev je zavladal skupni oče, narodni vladar in kralj Peter I. iz slavnega rodu Karađorgjevičev, ki mu je zgodovina priznala častni pridevek »Veliki, Osvoboditelj«.

Kralj Peter je zasedel prestol skupne države Jugoslavije po neznosnem trpljenju, po silnih mukah in bridkostih, ki jih je pa pogumno, vdano, junaško prenašal s svojo žilavo in vztrajno armado, ko se je sredi svetovne vojske moral umakniti preko Albanije, da si reši življenje. Nadčloveški napor v vojski so mu povzročili kal bolezn, ki ga ni več zapustila. Ni mu bilo prisojeno, da bi dolgo užival zmagoslavje svojega naroda.

Dne 16. avgusta 1921 proti večeru je zmagovalca, 77 letnega kralja Petra, poljubil smrtni angel...

Po vsej državi so se vsa srca zedinila v iskrenem čuvstvovanju, saj je bil pokojni kralj

ljubljenec svojega naroda, zgled vestnega vladarja in zvestega vojaka. Vsi časopisi so v svojih žalnih objavah in spominščinah proslavljali vrline pokojnega vladarja, ki mu dolgo življenje ni bil praznik, ampak neumorno in trudapolno delo, neprestana žrtev za blagostanje, srečo, prospeh državljanov.

Naj navedem samo en ganljiv dogodek iz pretekle vojne (pripovedoval ga je vojaški duhovnik-očividec), ki jasno izpričuje, kako velik junak je bil kralj Peter I., in kako v ljubezni vdani so mu bili njegovi vojniki.

Bilo je v dneh, ko je srbska vojska prvič omažovala, ker ji je zmanjkalo orožja in streliva. Kaj storiti? Med svoje vrle vojnike prijezdi častitljivi starček, kralj sam. Nagovori jih z ognjevitimi besedami, naj nikomur ne upade pogum, češ, »jaz sam hočem iti in se boriti za domovino, če treba z golo sabljo«. Ljubezen do stiskane domovine je vnovič vzplamtela v srcih vdanega moštva, kri je zavrela v žilah maloštevilnih junakov, pograbili so za bodala in prodri močnejše sovražne vrste, ki so se jele umikati.

Krona vrlinam rajnega kralja Petra je bila pa njegova živa vera in versko življenje. Rektor (voditelj) belgrajskega vseučilišča je v zboru svojih tovarišev-profesorjev proslavljal kreposti umrlega kralja. Brez dvoma je govoril odkrito, ko je rekel, da je občudoval v pokojnem vladarju »brezprimerno vero v Boga in brezprimerno zvesto izvrševanje božjih zapovedi«.

To sta dve odlični čednosti, ki nam rajnega kralja, »očeta svojega ljudstva« še bolj prikupita.

Pokažimo tudi mi svoje domoljubje v prvi vrsti s tem, da smo zvesti najvišjemu Gospodu Bogu, da natančno in vestno izvršujemo božjo voljo. To bo najboljša in najgotovejša podlaga prave domovinske ljubezni. »Dajmo Bogu, kar je božjega — in kralju, kar je kraljevega.«

Na dan pogreba, 23. avgusta, ko so imeli veliko mrtvaško opravilo in pogrebne molitve po pravoslavnem obredu v Belgradu, so se izvršili tudi v katoliških cerkvah naše države posebni cerkveni obredi, kakor jih je odobrila sveta stolica v Rimu. Tako smo tudi katoličani pokazali svojo vdanost kralju in kraljevi hiši; hkrati smo pa molili tudi za blagor domovine, za srečo in blagoslov novemu kralju Aleksandru.

